Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	*Ἐξωτερικοῦ:*
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος | *Ἐν Ἀθήναις, 6 Νοεμβρίου 1910* | *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 49*

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ

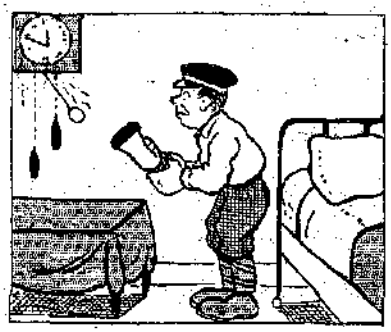

Ὁ Σωφέρ: Πρέπει νὰ ξυπνήσω αὔριο στὶς ἕξη. Ἀλλὰ ποῦ δὲν ἔχω ξυπνητήρι; Μόνον ἕνα παληορόλογο τοῦ τοίχου...

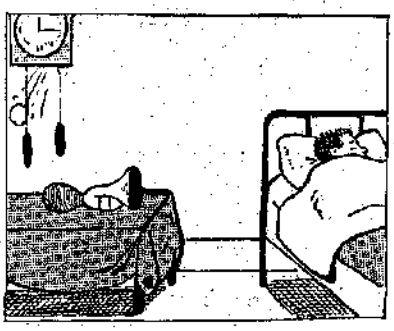

Ἀφίνει τὴν σάλπιγγα τοῦ αὐτοκινήτου στὸ τραπέζι, πέφτει καὶ κοιμᾶται. Τὸ ρολόγι ὅμως τοῦ τοίχου δουλεύει, τὸ βαρίδι του κατεβαίνει σιγὰ-σιγά, πέφτει καὶ πιέζει τὴ φούσκα τῆς σάλπιγγος: Τρά! τρά! τρού!... Ὁ σωφὲρ ξυπνᾷ ἔντρομος: Εἶνε ἕξη!

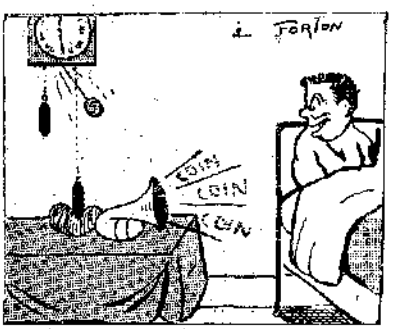

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΣΤΗ μας οἰκογένεια, ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν, διὰ νὰ διασκεδάζουν τώρα τὸν χειμῶνα τὰ παιδιά της καὶ οἱ μικροὶ φίλοι τῶν παιδιῶν της, ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ μεγάλον μπελᾶ εἰς τὸ κεφάλι της: νὰ ἱδρύσῃ δηλαδὴ ἕνα θεατράκι ἐρασιτεχνῶν. Μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς φίλους τῶν παιδιῶν, θὰ εἶνε οἱ ἐρασιτέχναι. Οἱ ἄλλοι θὰ εἶνε θεαταί. Τὸ δὲ θεατράκι, τὸ ὁποῖον «θάνοίξῃ» μετ' ὀλίγον, δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἕνα σαλονάκι, ποῦ συγκοινωνεῖ διὰ τετραφύλλου θύρας μὲ τὴν μεγάλην σάλαν τοῦ σπιτιοῦ. Κατεσκευάσθη ἤδη μία αὐλαία ἀπὸ κόκκινον σατέν, ἐπίσης καὶ δυὸ - τρεῖς σκηνογραφίαι, ἀκόμη καὶ ἓν μικρὸν ὑποβολεῖον διὰ τὸν μικροσκοπικὸν ὑποβολέα τοῦ θιάσου. Ἐδιαλέχθησαν μερικὰ δραματάκια καὶ μερικαὶ κωμῳδίαι καὶ ἤρχισαν αἱ δοκιμαί. Ἀλλὰ τώρα παρουσιάσθη μία ἐξαφνικὴ καὶ μεγάλη δυσκολία: οἱ μικροὶ ἐρασιτέχναι δὲν ἔχουν διδάσκαλον! Καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μοῦ γράφει ἐκτενῆ ἐπιστολήν, μοῦ ἐκθέτει ὅλα τἀνωτέρω καὶ μ' ἐρωτᾷ πῶς παίζεται ἕνα δραματάκι ἢ μία κωμῳδία.

Μὲ ἄλλους λόγους θέλει νὰ τοὺς κάμω ἐγὼ τὸν δάσκαλον ποῦ δὲν ἔχουν καὶ νὰ τοὺς δώσω ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ μακράν, τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς ὁδηγίας ποῦ χρειάζονται διὰ νὰ γίνουν καλοὶ ἠθοποιοί. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μοῦ ζητοῦν τέτοιον πρᾶγμα. Καὶ ἐπειδὴ ξεύρω ὅτι πολλοὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως ἀγαποῦν αὐτὴν τὴν διασκέδασιν καὶ κάμνουν κάθε τόσον θεατράκια, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἦτο περιττὸν νὰ παντήσω εἰς τὴν ἐπιστολὴν δημοσίᾳ. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς παίζεται ἕνα δραματάκι ἢ μία κωμῳδία.

Πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἢ νὰ εὑρεθῇ τὸ ἔργον, καὶ δεύτερον νὰ ὑπάρχουν ἢ νὰ εὑρεθοῦν οἱ ἠθοποιοί. Ὑποθέτω ὅτι τὸ δύσκολον δὲν εἶνε αὐτό. Καὶ ἔργα ὑπάρχουν πολλά, καὶ παιδιὰ ἐπίσης ἢ κορίτσια ἱκανὰ νὰ παραστήσουν. Κατόπιν τὸ ἔργον πρέπει νὰ διαβασθῇ εἰς ἐπήκοον τῶν ἠθοποιῶν. Διὰ νὰ ξεύρῃ καθένας καλὰ περὶ τίνος πρόκειται, ποία εἶνε ἡ ἰδέα τοῦ συγγραφέως καὶ ποία ἡ θέσις κάθε προσώπου καθ' ὅλας τὰς στιγμὰς τοῦ ἔργου. Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ τὸ κάμνετε ὅπως μερικοὶ μεγάλοι ἠθοποιοὶ ποῦ περιορίζονται μόνον εἰς τὸν ρόλον των, καὶ ἀγνοοῦν σχεδὸν τὸ ἐπίλοιπον ἔργον. Ἔπειτα πρέπει νὰ ντιγραφοῦν χωριστὰ τὰ μέρη καὶ νὰ μοιρασθοῦν εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς πρὸς ἰδιαιτέραν μελέτην.

Αὐτὸ τὸ μοίρασμα δὲν εἶνε πάντοτε εὔκολον. Ποῖος θὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρόσωπον; ποῖος τὸ ἄλλο; Οἱ καταλληλότεροι δὲν φαίνονται πάντοτε ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς, καὶ πολλάκις διὰ νὰ ἰδοῦμεν ἂν ἕνας ρόλος στέκῃ εἰς κάποιον, πρέπει νὰ προχωρήσουν αἱ δοκιμαί. Ὅπως-δήποτε, ὁ κανὼν τῆς διανομῆς εἶνε ὁ ἑξῆς: Καθένας νὰ κάμνῃ τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔργου. Θὰ ὑπάρχουν ἴσως συμπτώσεις κλίσεων, καὶ ἀντιζηλίαι, καὶ ἀπαιτήσεις. Θὰ γίνουν λάθη καὶ θὰ γενηθοῦν δυσαρέσκειαι. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπελπίζουν, ἀφοῦ γίνωνται καὶ εἰς τὰ θέατρα τῶν μεγάλων... Ὀλίγη καλὴ θέλησις, ἀμοιβαῖαι ὑποχωρήσεις, καὶ ἡ διανομὴ τῶν ρόλων τελειόνει. Ἂς ὑποθέσωμεν λοιπὸν ὅτι καθένας ἐπῆρε τὸν ρόλον ποῦ τοῦ ταιριάζει.

Μένος του τώρα πρέπει νὰ τὸν δια-

βάση καλά, νὰ τὸν ἀποστηθίσῃ. Τὰ λόγια, ξεύρετε, εἶνε τὸ πᾶν. Πρῶτα θὰ μάθῃ κανεὶς τὰ λόγια του, καὶ ἔπειτα θὰ κανονίσῃ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τὰ 'πῇ. Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μελέτην, δὲν πρέπει νὰ χ ρ ω μ α τ ί ζ η. Ὁ χρωματισμὸς θὰ γίνῃ κατόπιν, μὲ τὰς πρώτας δοκιμάς.

Ἂς ὑποθέσωμεν πάλιν ὅτι ὅλοι ἔμαθαν τὰ λόγια των. Θὰ γίνῃ τώρα ἡ πρώτη δοκιμή. Ὁ ὑποβολεὺς εἶνε εἰς τὴν θέσιν του, ἡ σκηνὴ διαρρυθμίζεται περίπου ὅπως λέγει τὸ βιβλίον: εἰς τὸ βάθος θύρα, δεξιᾷ παράθυρον. Ἔμπρος, ἀρχίζομεν!... Ἀλλὰ διατὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ παριστάνει; Διατὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀπαγγέλλει μὲ στόμφον; Ἄ, ὄχι ἔτσι! Ἄλλο παράστασις καὶ ἄλλο δ ο κ ι μ ή. Εἰς τὴν ἀρχήν, ἥσυχα καὶ φρόνιμα, πρέπει νὰ πῆτε τὰ λόγια σας. Ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα δοκιμὴ δὲν ἔχει ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ μάθῃ εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς πότε ὁμιλοῦν, πότε σωπαίνουν, πότε εἰσέρχονται, πότε φεύγουν, πότε στέκονται, πότε κάθηνται καὶ ἐν γένει τί κ ά μ ν ο υ ν. Μόνον ἀπὸ τὴν τρίτην δοκιμὴν πρέπει νὰ ἀρχίσῃ σιγὰ-σιγὰ ὁ χρωματισμός, τὸ παίξιμον, ἡ ὑπόκρισις.

Αὐτὴν τὴν συμβουλὴν νὰ τὴν ἔχετε ὑπ' ὄψει σας διότι εἶνε σπουδαία. Ἀφοῦ δοκιμάσετε τὸ ἔργον μίαν-δύο φορὰς ὅπως σᾶς εἶπα,—ἁπλᾶ, διαβαστά, χωρὶς ὑπόκρισιν,—νὰ ἰδῆτε ἔπειτα τί φυσικά, τί εὔκολα θὰ ἠμπορέσετε νὰ ὑποκριθῆτε. Διότι θὰ ξεύρετε πλέον τελείως τὸ ἔργον, θὰ εἶσθε μ έ σ α εἰς τὸν ρόλον ποῦ παίζετε, καὶ οἱ τόνοι, αἱ ἐκφράσεις τοῦ προσώπου, τὰ κινήματα, οἱ χρωματισμοί, θὰ σᾶς ἔρχωνται, θὰ ἀναβλύζουν πλέον αὐθορμήτως. Εἶνε ἡ λεγομένη ψ υ χ ο λ ο γ ί α τοῦ ρόλου. Ἅμα ξεύρετε τὴν ψυχολογίαν του, θὰ κάμνετε εἰς κάθε στιγμὴν ἐκεῖνο ποῦ πρέπει, εἶνε ἀδύνατον! Ἐκτὸς πλέον ἂν εἶνε φύσει ἀνεπίδεκτοι ὑποκρίσεως.

Γενικῶς τώρα σᾶς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ παίζετε ὅσῳ τὸ δυνατὸν φ υ σ ι κ ά. Χωρὶς στόμφον, χωρὶς ρητορικήν, χωρὶς μεγάλας φωνάς, χωρὶς ὑπερβολικὰς χειρονομίας. Ἡ νέα σχολὴ αὐτὰ τὰ ἔχει καταργήσει, ἀκόμη δὲ καὶ αἱ τραγῳδίαι σήμερα παίζονται φυσικώτερα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς φυσικότητος, ἀπαιτεῖται καὶ δύναμις, καὶ χάρις, καὶ οὐτωσειπεῖν πρωτοτυπία, ἕνας ἰδιαίτερος χαρακτὴρ ὑποκρίσεως. Ὅταν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ τὰ ἔχῃ κ' αὐτά, εἶνε πλέον μεγάλος ἠθοποιός, καλλιτέχνης. Ἔχει τάλαντον σπουδαῖον! Ἀλλ' ὅταν εἶνε κανεὶς παιδὶ καὶ παίζῃ θεατράκι, δὲν χρειάζεται βέβαια νὰ εἶνε μεγάλος ἠθοποιός! Ἀρκεῖ νὰ εἶνε ὑποφορητός!...

Δέκα ἕως δεκαπέντε τακτικαὶ καὶ ἐπιμελεῖς δοκιμαὶ ἀρκοῦν διὰ νὰ παιχθῇ ἕνα δραματάκι ἢ μία κωμῳδία εἰς τὸ σπίτι. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς 'πῶ. Τὰ ἄλλα πλέον θὰ σᾶς τὰ διδάξῃ ἡ πεῖρα. Ἀλλὰ προσέξετε νὰ μὴ σᾶς ἀπορροφήσῃ τὸ ὡραῖον παιγνίδι καὶ παραμελήσετε τὰ μαθήματά σας. Πρῶτα τὰ μαθήματα, ἔπειτα τὰ παιγνίδια καὶ αἱ διασκεδάσεις.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΔΑΙΜΟΝΟΠΕΙΡΑΞΙ

— Πῶς καὶ δὲν ἦσουν προχτὲς στὸ γάμο τοῦ γειτονά σου τ' Ἀποστόλη τῆς Ντίνενας, κυρὰ Ρούσιω; ρωτοῦσε ἡ μητέρα μου τὴ Γερονικόνυφη τὴν ἀντροξαδέλφη της.

— Δαιμονοπείραξι, ξαδέρφη, τῆς ἀπολογήθηκε. Γιὰ αὐτὸ τὸ γάμο καταράστηκα καὶ τὰ παιδιά μου, ποῦ νὰ μὴ βαρέσῃ ὁ λόγος μου, Παναγία μου.

— Ἐσὺ ἦσουν κι' ὄντας ἀνάπιασκαν τὰ προζύμια στὸ γαμπρὸ κι' ὄντας τὸν ξούριζαν, κ' ἐτραγούδησες κι' ὅλας· πῶς δὲν ἤρθες στὸ γάμο; τὴν ξαναρώτησε.

— Τὴν Κυριακὴ ποῦ ἔγειν' ὁ γάμος, τῆς εἶπε, εἶδες, ξαδέρφη, ποῦ λιανόβρεχε καὶ πότε πότε κράτασε. Σηκώθηκαν ἀπὸ τὸν ὕπνο τὰ ζαλόπαιδα, βγαίνουν στὴν αὐλὴ κι' ἀρχίζουν τὸ τραγοῦδι: «Ἥλιος μὲ βροχή, παντρεύοντ' οἱ φτωχοί» ἀκούει ἡ Κυραντίνενα. αἴ, μπρὲ μάτια μου! σὰν νὰ τὴ σούβλισαν μ' ἀναμμένο καρφί. «Μακάρι ποῦ εἶστε σεῖς ἀρχοντάδες, τὰ φωνάζει, κι' ἂν εἴμαστε φτωχοὶ δὲν ἤρθαμε νὰ χτυπήσωμε τὴ θύρα σας». Ἐγὼ εἶχα βγῇ ἔξω καὶ τὴν ἄκουσα. «Ἄ! μωρή, τῆς λέω, τὰ παιδιὰ ξεσυνερίζεσαι;» «Ἀπὸ μεγάλους τὸ ἄκουσαν, μοῦ λέει, καὶ τὸ λὲν κι' αὐτά.» «Ντροπή σου, κακόψυχη, τῆς λέω.» Ντροπή σου αὐτή, ντροπή σου ἐγώ, τὸ κάναμαν ἕνα γόνα. Ὁ διάβολος μήνα θὰ σκάψῃ μήνα θὰ κλαδέψῃ; Ἔκανε τὸ ἔργον του καὶ μέρα Κυριακὴ κι' ὅλας ποῦ διάβαζ' ἡ Ἐκκλησιά. Εἶχα καὶ τὸ ψητὸ ἑτοιμο γιὰ τὸ γάμο, φωνάζω τὰ παιδιά μου, καθήσαμεν καὶ τὸ φάγαμεν στὸ σπῆτι. «Μωρ' ἀγλύκατα καὶ κοψόχρονα, τὰ λέω, δὲν ξέρετε ποῦ παλαβώνει ἡ Κυραντίνενα ἅμα τὴν ποῦν φτωχὴ καὶ βγήκεταν καὶ τραγουδοῦσεταν ἔτσι; μὲ κάνεταν λάχανα μὲ τὴ γειτονιά. Κυτᾶτε τώρα τὸ γάμο ἀπὸ μακρυά». «Δὲ μᾶς ἔκοψε πῶς θὰ πειραχθῇ ἡ Κυραντίνενα ἀπ' αὐτό ποῦ λέμε ὅλα τὰ παιδιά, μοῦ λέει ὁ μεγαλήτερος, αὐτὴ εἶχε τὴ μύγα στὸ σκιάδι· ἀγκαλὰ καλλίτερα ποῦ τρῶμε ἐδῶ τὸ μοσκοψημένο ἀρνί μας, στὸ γάμο θὰ μᾶς φούσκωναν μὲ τὰ πρασσάτα στιφάτα καὶ ριγανάτα καὶ τίποτες ψητὲς παλιόγιεδες· ὅσο γιὰ τὸ χορὸ θὰ τὸν ἀγναντέψωμε ἀπὸ τὸ σπῆτί μας». «Δὲ λὲς κακομοίρη, τοῦ λέω, πῶς θὰ τὰ ξανασιάσωμε μὲ τοὺς γειτόνους μας, ποῦ πρῶτα βλέπομε τὸ γειτόνα κ' ὕστερα τὸν ἥλιο;» «Νὰ σοῦ πῶ, μάνα, μοῦ λέει ὁ μικρότερος, νὰ ποῦμε τῆς Κυραντίνενας νὰ κάνῃ πάλι ἄλλο γάμο τοῦ Ἀποστόλη τὸ χειμῶνα γιὰ νὰ τραγουδήσωμε τότε—ἥλιος μὲ χιόνι παντρεύοντ' οἱ ἀρχόντοι». —«Νὰ αὐτὸς εἶνε, μάνα, μοῦ λέει πάλι ὁ μεγάλος, ποῦ λὲν, πῆγε στὸ γάμο καὶ εἶπε: κ α ὶ τ ο ῦ χ ρ ό ν ο υ! Δὲν τῆς λὲς ἔτσι, χαντακωμένε. νὰ φᾶς καὶ ξύλο ἀπὸ τὴ Κυραντίνενα;» Ἔτσι γέλασα κ' ἐγώ, ξαδέρφη, μὲ τὰ παλιόπαιδα καὶ σώπασα.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

«—Γέροντά μου, δὲ μοῦ λὲς σὲ πόσην ὥρα
Μπορῶ νὰ φτάσω στὴ μεγάλη χώρα;»
Κι' ὁ Γέρος σκεφτικὸς τοῦ λέει: Διαβάτη,
Νὰ σὲ χαρῶ, περπάτησε, περπάτει...
«—Μὰ βέβαια. πῶς θὰ περπατήσω, γέρο'
Τὸ διάστημα ὅμως ἀπ' ἐδῶ ὡς ἐκεῖ δὲν ἔχει;»
— Περπάτησε λοιπόν! Τοῦ λέει καὶ πάλι..
Κι' ὁ ξένος ὁ διαβάτης τὸ κεφάλι
Κουνώντας φεύγει μὲ τὸ βῆμά του γοργό
Καὶ λέει: «Ὅσο ρωτάω τέτοιους τόσο ἀργώ...
Μ' ἄξαφνα ὁ γέρος κράζει:—Μέσ' στὴ χώρα,
Περάτη μου, θὰ φτάσεις σὲ μιὰν ὥρα..
— Μὰ πῶς τὸ ξέρεις τώρα; πῶς τὸ ξέρεις γέρο;»
— Πρὶν τὸ περπάτημά σου ἰδῶ, ποῦ νὰν τὸ ξέρω;
Κρίμα στὴ γνώση σου, διαβάτη, κρίμα!
Καθένας φτάνει ὅπου ποθεῖ, γρήγορα ἢ ἀργά,
Κατὰ πῶς θέλει τῶν ποδιῶν τὸ βῆμα:
Τρέχα λοιπὸν καὶ σύ, σὰ νιός, γοργά,
Κι' ἄμα γεράσεις κότες... πιὸ σιγά!..»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ἐμπρὸς λοιπόν, Ἑλληνόπουλα! Τί κάθεσθε; Μετὰ πέντε-δέκα ἔτη, ἄλλος ἀπὸ σᾶς θὰ γίνῃ γεωργός, ἄλλος διδάσκαλος, ἰατρός, δικηγόρος, ναύτης, ἔμπορος κτλ. Ὅλοι ὅμως θὰ γίνετε στρατιῶται. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς στρατιώτης, δὲν ἀρκεῖ νὰ φορέσῃ στρατιωτικά, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ σπαθὶ κοφτερό, τουφέκι γερό, κανόνι βαρὺ καὶ καράβι μεγάλο. Ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν, ἂν ἀγοράζετε λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. Ὅταν εἶσθε καλὰ παιδιὰ καὶ οἱ γονεῖς σας θέλουν νὰ σᾶς προσφέρουν κάτι τι, μὴ ζητεῖτε γλυκίσματα ἢ παιγνίδια, ἀλλὰ λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου πολλά, πολλά. Ἐμπρὸς λοιπόν, Ἑλληνόπουλα! Κάτω τὰ παιγνίδια. Ζήτω τὸ λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου!

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ἔξωθεν τοῦ Λίντς, ὅπου σταθμεύει τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Καμάνιου εἰς τὸ ὁποῖον κρύπτονται μετημφιεσμένοι ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς, ὁ Τιάρκος καὶ ὁ μικρὸς βασιλεὺς τῆς Ρώμης, καταφθάνουν Αὐστριακοὶ στρατιῶται ὑπὸ ἕνα ἀστυνόμον καὶ προβαίνουν εἰς ἀνακρίσεις καὶ ἐρεύνας. Καταζητοῦν τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης, τὸν ὁποῖον οἱ ὄρπαγές του ἐπῆρθαν νὰ κρύψουν εἰς ἓν ἐρμάριον τοῦ ἀμαξόσπιτου. Ἀλλ' ἀπροσδοκήτως, τὸ μὲν ἐρμάριον εὑρίσκεται κενόν, ὁ δὲ Καμάνιος, κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, μέσα εἰς τὸν κλωβὸν τῶν θηρίων.

Τὴν ὥραν τῆς ἐρεύνης, εὖχε θραύσῃ, φαίνεται, ἀπέξω τὸ τοίχωμα τοῦ ἀμαξόσπιτου καὶ ἁρπάσῃ ἀπὸ τὸ ἐρμάριον τὸν μικρὸν ἔγκλειστον, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν πρὸς τὸ δάσος· ἀλλ' ἰδὼν ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἐφύλαττον καὶ ἔξω, ἔτρεξεν εἰς τὸ μόνον καταφύγιον ποῦ τοῦ ἔμενεν: εἰς τὸν κλωβὸν τῶν θηρίων του.

Αἱ τίγρεις, ὀσφραινόμεναι τὴν τρυφερὰν σάρκα τοῦ παιδίου, ἦσαν ἀνήσυχοι. Οἱ λέοντες ὅμως εἶχον ἐξαπλωθῆ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου των, σχηματίζοντες τρόπον τινὰ διὰ τοῦ σώματός των ὀχύρωμα.

Ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Κορμᾶς δὲν ἠμπορεσαν νὰ καταπνίξουν κραυγὴν τρόμου, ὅταν εἶδαν τὸν μικρὸν βασιλέα εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Ἀνεκραύγασε καὶ ὁ ἀστυνομικός, ἀλλ' αὐτὸς θριαμβευτικῶς.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα, ἀνέκραξεν, ὅτι τὸ παιδὶ ἦταν κρυμμένο στ' ἀμάξι!

— Ναί, ἐβρυχήθη ὁ Καμάνιος· ἀλλὰ δὲν κοπιάζετε νὰ τὸ πάρετε;

Ὁ ἀπεστραμμένος τοῦ Μέττερνιχ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄνδρας του.

—Ἐμπρός! διέταξε δείχνων τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ.

Ἀλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἐκινήθησαν. Πραγματικῶς ἔπρεπε νὰ ἦσαν τρελοὶ διὰ νὰψηφήσουν τὰ ἐξηρεθισμένα ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ φόβου θηρία...

—Ἐμπρὸς λοιπόν, δειλοί! ἐπανέλαβε μὲ θυμὸν ὁ ἀρχηγός των.

Ψίθυροι ὑπεδέχθησαν τὴν ὕβριν αὐτήν.

Ὁ ἀστυνόμος ἐνόησε τότε ὅτι αὐτὸ ποῦ ἐζητοῦσεν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας του ἦτο ἀδύνατον καὶ διέταξεν:

—Ἂν δὲν τολμᾶτε νὰ εἰσέλθετε... πυροβολήσατε τοὐλάχιστον αὐτὰ τὰ ζῷα ... σκοτώσατέ τα!

Καὶ ἔδωκε τὸ πρόσταγμα:

— Ἐπὶ σκοπόν!

Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ στρατιῶται τὸν ὑπήκουσαν. Ἀλλ' ἔξαφνα ἐσυλλογίσθη ὅτι μία σφαῖρα ἠμποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θηρίων εὑρισκόμενον παιδίον. Ὥρμησε, καὶ καταβιβάζων διὰ τῆς ράβδου του τὰ ὅπλα τῶν στρατιωτῶν, ἐφώναξε:

— Σταθῆτε!. μὴν πυροβολήσετε!(*)

Ἦτο ἀργά. Ἠκούσθη πυροβολισμός, ριφθεὶς ὑπὸ τοῦ βιαστικωτέρου τῶν στρατιωτῶν, ἀλλ' ἡ σφαῖρα δὲν ἔθιξε κανένα. Ὁ κρότος ὅμως καὶ ἡ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος ἐξηγρίωσαν φοβερὰ τὰ θηρία. Ἡ τίγρις τῆς Βεγγάλης, ὀρθωθεῖσα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ὡς γάτα, ἡ ὁποία θέλει νὰ συλλάβῃ ποντικόν, ἠτοιμάζετο νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ παιδίου. Ἀλλ' ὁ Καμάνιος ἐπρόσεχε.

— Ἐδῶ, Νέμεε! ἀνέκραξε μὲ φρίσσουσαν φωνήν.

Ὁ πιστὸς λέων ἀνεπήδησε βρυχώμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυρίου του καὶ τῆς τίγρεως. Φοβερὰ πάλη συνήφθη τότε εἰς τὸ

«Ἐννόησες, ἀνθρωπάκο μου;...»

ἡμίφως τοῦ κλωβοῦ μεταξὺ τῶν δύο θηρίων, ἐνῷ αἱ λεοπαρδάλεις ἐξηκολούθουν νὰ ταράσσωνται, μόλις συγκρατούμενοι ὑπὸ τοῦ μαστιγίου τοῦ δαμαστοῦ.

Οἱ στρατιῶται ἐφοβήθησαν μὴν ἐξέλθουν τὰ θηρία ἀπὸ τὸν κλωβὸν καὶ ἔσπευσαν νὰ κλείσουν τὴν σιδηρᾶν θύραν ἐπὶ τῆς τρομερᾶς αὐτῆς σκηνῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν δύο ἄλλοι πυροβολισμοὶ καὶ δύο ἀπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς ἔπεσαν νεκροί.

Ὁ ἀστυνόμος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἕνα πελώριον ὄγκον ἐπερχόμενον ἐναντίον των.

Ἦτο ὁ Τόμπυ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ Τιάρκος καὶ ὁ συνταγματάρχης. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κινητοῦ ἐκείνου φρουρίου ἐξηκολούθουν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι, καταληφθέντες ὑπὸ πανικοῦ, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸν δρόμον.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς φθάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἠτοιμάζετο νὰ τρέξῃ, μία σφαῖρα, ἐξελθοῦσα ἀπὸ τὸ δεύτερον πιστόλι τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ, τὸν ἔρριψεν ἄπνουν.

Οἱ συνωμόται ἀπέμενον κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἀλλὰ τί συνέβαινε μέσα εἰς τὸν κλωβόν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΤΕΡΝΙΧ

Ἀφίσαμεν τοὺς κατοίκους τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου τοῦ Σαιμπρῦν καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μικρὸς Ναπολέων Κορμᾶς, κρατούμενος ἐκ τῆς χειρὸς ὑπὸ τῆς Λευκοθέας, ἀντὶ τῆς κυρίας Μαρσάν, ἐπέστρεφεν ἀντὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ἡ τολμηρὰ ἀντικατάστασις, ἡ ἐπιτευχθεῖσα ὑπὸ τῶν συνωμοτῶν δὲν ἠμποροῦσε βέβαια νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐχρειάσθησαν ὅλαι ἐκεῖναι αἱ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις καὶ συμπτώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐβοήθησαν τοὺς συνωμότας. Ἀλλὰ μόλις ὁ υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου θὰ εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ ζωηρὸν φῶς τῶν προπυλαίων, ἡ κυρία Μοντεσκιοῦ καὶ οἱ λοιποὶ αὐλικοὶ θὰ ἔβλεπαν ἀφεύκτως ὅτι τὸ παιδὶ ἐκεῖνο δὲν ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Ἐξ ἄλλου δὲν θὰ ἐβράδυναν νὰ ἀνακαλύψουν τὸ πτῶμα τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε φονεύσῃ ὁ Κορμᾶς, καθὼς καὶ τὴν κυρίαν Μαρσὰν δεμένην καὶ φιμωμένην εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ροβινσῶνος. Ἡ αἰφνιδία τέλος ἐξαφάνισις τοῦ Τιάρκου θανεστάτονε κατ' ἀνάγκην τοὺς φύλακας τοῦ μικροῦ βασιλέως.

Μὲ ὅλ' αὐτά, ἂν εἰσέλθωμεν, τρεῖς ἡμέρας ὅλας μετὰ τὴν ἁρπαγήν, εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Φραγκίσκου Β', θὰ εὑρωμεν τὴν μεγαλητέραν ἡσυχίαν. Ἡ συνήθης ζωὴ ἐξακολουθεῖ, ὡς νὰ μὴ συνέβη ἀπολύτως τίποτε. Ὁ κώδων ἀναγγέλλει τὰ γεύματα, οἱ σκοποὶ ἀλλάζουν τὰς ὡρισμένας ὥρας, ἡ κυρία Μοντεσκιοῦ κάμνει τὸν τακτικόν της περίπατον εἰς τὴν ταράτσαν καὶ ὁ κ. Μέττερνιχ ἔρχεται εἰς τὰς ἕνδεκα καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐγγόνου τοῦ κυρίου του.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν κυκλοφορεῖ εἰς τὸ ἀνάκτορον ἡ εἴδησις, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἀδιαθετεῖ ἀλλ' ἐλαφρότατα, ἀφοῦ δὲν ἐκλήθη κἂν ὁ ἰατρὸς τῆς Αὐλῆς· μόνον ποῦ δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ δωμάτιά του.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Τιάρκου ἐδικαιολογήθη δι' ἐμπιστευτικῆς ἀποστολῆς ἀνατεθείσης τάχα εἰς τὸν πρώην γιδαμαξᾶν· ὁ νεκρὸς στρατιώτης ἦτο κάποιος μέθυσος, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει ἐπὶ τῆς ἰδίας του ξιφολόγχης, ἡ δὲ κυρία Μαρσὰν ἔγεινε θῦμα ἀπροσεξίας, κατρακυλήσασα κατὰ λάθος εἰς τὴν τρύπαν τοῦ ὑπογείου.

Οὕτως ἐξηγήθησαν ἐ π ι σ ή μ ω ς τὰ διάφορα συμβάντα, τὰ ὁποῖα ἄλλως θα-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 389.

νεστάτονον τὸ ἀνάκτορον καὶ τὰ ὁποῖα οὕτω παρῆλθον σχεδὸν ἀπαρατήρητα. Οἱ ὀλίγοι μεμυημένοι ἐτήρησαν ἄκραν σιγὴν καὶ κανεὶς ἔξω δὲν ἔμαθε τίποτε περὶ τῆς συνωμοσίας. Ὡρισμένως ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου ἔδωσε καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δεῖγμα τῆς ἐγνωσμένης καὶ παροιμιώδους ὑποταγῆς του καὶ πειθαρχίας!...

Ἂς διηγηθῶμεν τώρα τί συνέβη εἰς τὸ Σαμπροῦν ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ ἀφήσαμεν διὰ νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν φυγὴν τοῦ συνταγματάρχου ἀπάγοντος τὴν πολύτιμον λείαν του.

Δυστυχὴς μητέρα!

Μόλις ἔφθασαν ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ πάρκου εἰς τὸ φῶς τοῦ ἀνακτόρου, ἡ κυρία Μοντεσκιοῦ ἐφρικίασε διακρίνασα μίαν σιλουέττα, ἡ ὁποία δὲν τῇ ἦτο διόλου γνωστή.

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐβάδιζεν ἐκεῖ ἐμπρός της, δὲν ἦτο ἡ κυρία Μαρσάν! Ὅσον καὶ ἂν ἐφορεῦσε τὸ φουστάνι καὶ τὸ δαντελλωτὸν καπέλλον τῆς βοηθοῦ τῆς παιδαγωγοῦ, ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι δὲν ἦτο αὐτὴ ποὺ ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν μικρὸν Βασιλέα.

Τὸ ἐλαφρὸν καὶ κομψὸν βάδισμά της δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ κούνημα τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς ποὺ ἐπερπατοῦσε σὰν τὴν πάπια, οὔτε τὸ λεκτόν της ἀνάστημα παρουσίαζε τὸν τετράγωνον κορμὸν τῆς ἄλλης.

Ἡ κυρία Μοντεσκιοὺ ἐσυλλογίσθη πρὸς στιγμὴν ὅτι πιθανὸν ἡ ἡμικρανία της νὰ τὴν ἐζάλισε τόσον, ὥστε θὰ ἔβλεπεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα διὰ νὰ προσπεράσῃ τὴν κυρίαν Μαρσὰν καὶ νὰ τὴν κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Ἡ παιδαγωγὸς ἐξέβαλε κραυγήν, τὴν ὁποίαν ἀμέσως κατέπνιξεν. Εἶχεν ἰδῇ ὅτι ὄχι μόνον ἡ ὑποπτος ἐκείνη γυναῖκα δὲν ἦτο ἡ κυρία Μαρσάν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ παιδὶ ποὺ ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι δὲν ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης!

Ἡ κυρία Μοντεσκιοὺ ἦτο πολὺ φρόνιμη γυναῖκα καὶ ἤξευρε νὰ κρατῇ καλὰ τὸν ἑαυτόν της. Συνειθισμένη ἀπὸ τὴν αὐλικὴν ζωὴν νὰ κρύπτῃ πάντοτε τὰ αἰσθήματά της, διῆλθεν ἀπαθὴς καὶ ἤρεμος πρὸ τῶν θεραπόντων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς τὸ βάθος τοῦ προθαλάμου, καὶ εὗρε τὴν δύναμιν νὰ κάθῃ μὲ τρέμοντας πόδας τὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὡδήγει εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

Μόλις εὑρέθη ἐκεῖ, ἐπῆρε τὸν ψευδοβασιλέα ἀπὸ τὸ χέρι, ἔνευσεν εἰς τὴν Λευκοθέαν νὰ τὴν ἀπολουθήσῃ, καὶ ἀφοῦ ἐδήλωσεν εἰς ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν ὅτι δὲν ἐχρειάζετο κανένα μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος ὅπου εὑρίσκετο καὶ ἔπειτα κατέπεσεν εἰς μίαν πολυθρόναν, καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως.

Ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνη, κυττάζουσα τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸν υἱόν της, οἱ ὁποῖοι, ὄρθιοι πρὸ αὐτῆς ὡς κατάδικοι βλέποντες ὅτι ἡ τρομερὰ στιγμὴ εἶχε φθάσῃ, ἐπερίμεναν ὠχροὶ καὶ ἀκίνητοι τὸ συμβησόμενον.

Ἡ Λευκοθέα ἔτρεμε σύσσωμη, σφιγγουσα ἐπάνω της τὸν μικρὸν Ναπολέοντα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐφοβεῖτο· ἀλλὰ καὶ ὁ μικρός, ἂν καὶ μὴ ἐννοῶν ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως, εἶχε φοβηθῆ βλέπων τόσον ἠλλοιωμένον τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας του.

«Ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνη...» (Σελ. 400, στ. 6'.)

Ἐπὶ τέλους ἡ κυρία Μοντεσκιοὺ ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ποιὸς τὸν ἔκλεψε; ἠρώτησε μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

— Φίλος! ἀπεκρίθη ἡ Λευκοθέα.

— Ἔπειτα;... Πῆτέ μοῦ τα ὅλα, θέλω νὰ ξεύρω.

— Κυρία, ἀπεκρίθη μὲ θάρρος ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου, εἶσθε Γαλλὶς ὅπως κι' ἐμεῖς, ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὅπως κ' ἐμεῖς. Ἀγνοεῖτε βέβαια, ἀφ' ὅτου εἶσθε κλεισμένη εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι, ὅτι ὅλος ὁ λαὸς ἀποζητεῖ τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολέοντος καὶ ὅτι ὁ ἐξόριστος τῆς Ἑλδας ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ νεκρὸν παρὰ Αὐστριακὸν πρίγκηπα. Τότε οἱ πιστοὶ τοῦ Αὐτοκράτορος ἔκαμαν συνωμοσίαν ν' ἁρπάσουν ἀπὸ ἐδῶ τὸν Ἀετιδέα.

Ἡ συνωμοσία αὐτὴ ἐπέτυχε ἀφοῦ μᾶς βλέπετε ἐμπρός σας, τὸ δυστυχισμένο παιδί μου καὶ ἐμέ. Τώρα κάμετέ μας ὅ,τι θέλετε!

Εἰς τὴν ὑπερήφανον αὐτὴν γλῶσσαν, ἡ κυρία Μοντεσκιοὺ ἠσθάνθη δάκρυα ἀνερχόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἡ ὑπέροχος ἀφοσίωσις τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐθυσίαζεν αὐτὸν τὸν υἱόν της εἰς τὸν βωμὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς Ἰδέας, τὴν συνεκίνησε παραδόξως.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Ὁ παλαιός μου συνδρομητὴς καὶ ἀγαπητὸς φίλος *Ἑλληνόσαις*, ἀνθυποφαρμακοποιὸς τώρα, μοῦ στέλλει ἀπὸ τὴν Λάρισσαν τὴν κατωτέρα ὡραίαν καὶ συγκινητικὴν ἐπιστολήν. Σ. τ. Δ.].

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Δέκα χρόνια. Σὰν νἄταν χθὲς μοῦ φαίνεται. Μικρὸ παιδάκι τότε, μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου. Δὲν ξέρω καὶ 'γὼ πῶς ἔτυχε νὰ ἰδῶ ἕνα φυλλάδιό σου στὸ ταχυδρομεῖο τῆς πατρίδος μου. Τὸ πῆρα, τὸ διάβασα μιὰ – δυὸ – πέντε φορές. Τὸ ρούφηξα μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Μπᾶ, σκεπτόμουνα, νὰ μὴν ξέρω ὥς τώρα πῶς ὑπάρχει ἕνας τέτοιος θησαυρός. Ἀμέσως μιὰ καὶ δυὸ στὸν καϋμένο τὸν μπαμπᾶ, – ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύῃ τὴν ψυχή του, — ἑπτὰ δραχμὲς σὲ μιὰ συστημένη ἐπιστολή, καὶ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1901 ἐλάμβανα τὸ πρῶτό σου φυλλάδιο. Πομπωδῶς, θυμοῦμαι, πέρασα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν πλατεῖα βαστώντας σε στὸ χέρι! Μὲ τί καμάρι ἔβλεπα ἀπ' ἔξω τυπωμένο τὸ ὄνομα μου! Μὲ τὰ μοῦτρα στὸ διάβασμά σου ἔπεσα. Δὲν σ' ἐχόρταινα. Ἤθελα ὅλα νὰ τὰ κάμω. Καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ λύσω ὅλας τὰς Ἀσκήσεις. Τὴν ἄλλη μέσα σοῦ ζητοῦσα ἔγκριση ψευδωνύμου, λυσόχαρτα καὶ ἄλλας πληροφορίας σχετικάς. Εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμούς, ἂν καὶ ἀρχάριος, ἤθελα νὰ ἀνακατευθῶ. Θυμοῦμαι ὅταν κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐκνευριστικὴ μελέτη τοῦ σχολείου σ' ἔπαιρνα. Ὤ! τί πνευματικὴ ἀνακούφισι αἰσθανόμουνα. Ἔπειτα ἡ ἀλληλογραφία, τὰ «Μικρὰ Μυστικά». Τί ἀναμνήσεις Θεέ μου, τί ἀναμνήσεις! Νά, τἄχω μπροστά μου. Θὰ εἶνε ἐπάνω ἀπὸ 100 τετράδια. Πρῶτο – πρῶτο τοῦ «Ἐρυθροῦ Νέφους» — τοῦ γνωστοῦ σήμερα λογίου κ. Ρ. Παρίση — ὕστερα — τὶ θλιβερὰ σύμπτωσις — τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὸ σπιρτόζο τοῦ «Λοξίᾳ» ἢ «Ἀρχικαλαμπουριστοῦ», τὸ γλυμάτο μελαγχολία καὶ ἀπαγοήτευσι τοῦ «Πηνοῦ τῆς Ἐρήμου» καὶ τὸ εὐγενικὸ τῆς «Θεσσαλικῆς Ἀχτίδας». Καὶ τὰ τρία σήμερα — καϋμένα παιδιά — δὲν ὑπάρχουν. Νά, ὕστερα τοῦ «Κεντριοῦ» μὲ τὲς εὔμορφες γελοιογραφίες. Νά, τόσα καὶ τόσα ἄλλα. Μὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς συνέπεσε μετὰ ταῦτα νὰ γνωρισθῶ καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, σὰν μασσῶνοι φαινόμαστε!

Δέκα χρόνια! Πῶς 'πέρασαν! Σὰν νἄταν χθὲς μοῦ φαίνεται. Τί ἀναμνήσεις, πόσα ὄνειρα! Πῶς ἐσκορπίστηκαν ἀπὸ τὴν σκληρὴ πραγματικότητα. Τότε παιδάκι, μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου, τώρα ἀξιωματικός, μὲ ὀλίγα δικαιώματα καὶ μὲ πολλὰ–πολλὰ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις. Δέκα χρόνια! Θὰ εἶμαι πιστεύω ὁ παλαιότερος συνδρομητής σου. Γιατὶ δὲν ἔχω τὲς ἰδέες μερικῶν μικρομεγάλων, οἱ ὁποῖοι μόλις πάρῃ νὰ ἰδρύνῃ τὸ μουστάκι τους, δὲν θεωροῦν τὴν Διάπλασι κατάλληλη γιὰ τὴν ἡλικία τους. Τί λόγος! Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι θὰ σὲ διαβάζω καὶ μαζὺ μὲ τά... παιδιά μου, ἐάν ποτε ἀποκτήσω, διότι, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶσαι τὸ μόνον περιοδικὸν κατάλληλον γιὰ κάθε ἡλικίαν. Καὶ πῶς ἄλλως τε νὰ σὲ ἀφήσω, ἀφοῦ ἂν κατώρθωσα καὶ 'γὼ νὰ γράψω ἔργα δικά μου, τὸ προσὸν τοῦτο διαβάζωντάς σε τὸ ἀπέκτησα.

Δέκα χρόνια! Σκυμμένος στὸ γραφεῖο πάλι ἐσέγα κρατῶ 'στὰ χέρια μου. Μόνη συντροφιὰ στὴν μοναξιά μου. Ἔξω βρέχει. Ἡ μονότονη βροχὴ τῆς Λαρίσσης. Μπροστὰ στὸ μελαγχολικὸ φῶς τῆς λάμπας μου περνοῦν σὰν σκιές, σὰν πεταλοῦδες αἱ παιδικές μου ἀναμνήσεις. Σὰν πεταλοῦδες, ποὺ στὸ φῶς τῆς λάμπας καίγονται τὰ φτερά τους.

Ἀπόψε εἶμαι ἐφημερεύων εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Πόσες εὐθύνες, πόσες ὑποχρεώσεις! Ὅλο τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον νὰ εἶνε ἐπάνω σου. Νὰ δίδῃς διαταγὰς χωρὶς νὰ εἶσαι φτιασμένος γι' αὐτὴ τὴν δουλειά. Εἰς τ' αὐτιά μου φθάνουν ἀπὸ τὸν παρακείμενο θάλαμο οἱ λυγμοὶ μητέρας καὶ ἀδελφῆς, ποὺ παρακολουθοῦν τὸ ξεψύχισμα τοῦ προσφιλοῦς των. Αὔριο μιὰ γαλανόλευκη θὰ σκεπάσῃ τὸν σορὸν τοῦ στρατιώτου. Κλαίω καὶ 'γὼ στὸ γραφεῖο μόνος μου, γιατὶ μπροστὰ στοὺς ἄλλους πρέπει νὰ φαίνομαι ἀπαθής, χωρὶς καρδιά...

Δέκα χρόνια, ἀγαπητή μου Διάπλασις πῶς πέρασαν. Ὑπῆρξες ἀλήθεια ἕνα κομμάτι, ἕνα κομμάτι ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή μου.

Σὲ ἀσπάζομαι

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πατατένιος Βούδδας

Αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει τόσον μ' ἕνα Βούδδαν, δὲν εἶνε παρὰ... μία μεγάλη πατάτα, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ ἕνα βελγικὸν κτῆμα καὶ ἐφωτογραφήθη χωρὶς καμμίαν προπαρασκευήν. Εἶνε ἀπὸ τὰ περίεργα τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως, τῶν ὁποίων δείγματα ἐδημοσιεύθησαν ἤδη πολλάκις εἰς αὐτὴν τὴν στήλην.

Παγκόσμιον ὡρολόγιον

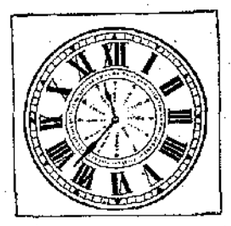

Ὁ διοικητὴς τοῦ Παναμᾶ ἔχει ἐν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον δεικνύει συγχρόνως τὴν ὥραν τῆς πόλεώς του καὶ τὴν ὥραν τῶν κυριωτέρων πρωτευουσῶν τοῦ κόσμου. Ὁ μηχανισμός του εἶνε ἁπλοῦς καὶ εὐφυέστατος: Ἐνῷ οἱ ταχτικοὶ δείκται στρεφόμενοι σημειώνουν τὴν ὥραν τοῦ Παναμᾶ, στρέφεται καὶ μία ἐσωτερικὴ κυκλικὴ πλάξ, τὰ δὲ βέλη, τὰ ὁποῖα φέρει, σημειόνουν τὴν ὥραν τῶν ἄλλων πόλεων. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν π. χ. εἰς τὸν Παναμᾶν ἔχουν δώδεκα παρὰ εἴκοσι· εἰς τὸ Παρίσι ἔχουν δώδεκα ἀκριβῶς, εἰς τὴν Βιέννην μίαν ὥραν· εἰς τὴν Πετρούπολιν δύο, κτλ.

Παιδὶ μὲ προβοσκίδα

Εἰς τὸ Ντουαὶ τῆς Γαλλίας ἐγεννήθη ἐσχάτως ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον, ἀντὶ στόματος καὶ μύτης, ἔχει μίαν μικρὰν προβοσκίδα ἐλέφαντος. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν ἔγεινεν ἀπὸ φωτογραφίαν τοῦ περιέργου «φαινομένου».

Παίγνιον

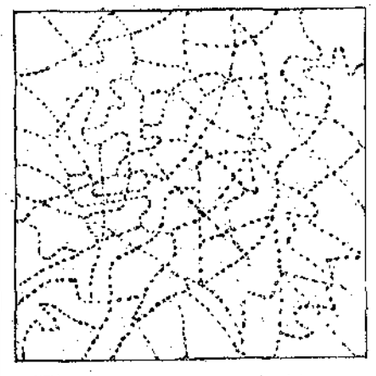

Ἐὰν δυναμώσετε μόνον τὰς ἀναγκαίας γραμμὰς αὐτοῦ τοῦ σχεδίου — ἢ ἂν σύσετε ὁλωσδιόλου τὰς περιττάς, — θὰ σχηματισθῇ ἡ κατατομὴ ἑνὸς κυρίου μὲ ἡμίψηλον καὶ μὲ πίπαν. (Ὅμοιον παίγνιον ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸ 25ον φυλλάδιον, καὶ ἀπὸ αὐτὸ εἰμπορεῖτε νὰ βοηθηθῆτε.)

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως; ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 47ου φυλλαδίου

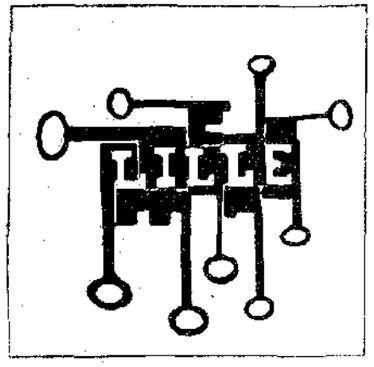

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ἐννέα κλειδιὰ διὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ λέξις LILLE.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ, Κεφ Β

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ;

Εἶμαι ἄρρωστος... Τ' αὐτιά μου βουΐζουν σὰν νὰ βουΐζῃ ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ μέλισσες... Τὸ κεφάλι μου πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ πονοκέφαλο... Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν στήσει μπρὸς στά μάτια μου ἕνα ἀλλόκοτο χορό... Καίγομαι ἀπὸ τὸν πυρετό.. Ἀφοῦ εἶμαι ἄρρωστος, γιατὶ δὲν ἔρχεται ἡ γιαγιά μου; Ἄλλες φορὲς π' ἀρρώσταινα ἐρχότανε καὶ καθότανε κοντὰ στὸ προκεφάλι μου καὶ μοῦλεγε χίλια πράγματα. Τὸ γλυκὸ πρόσωπό της μὲ τὰ κάτασπρα σᾶν χιόνι μαλλιά της μοῦδινε μία ἀνακούφισι. Μὲ τὸ μαλακό της σὰν βαμβάκι χέρι μοῦ χάϊδευε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὸ πρόσωπο καὶ μὲ τὴ γλυκεῖα γεροντικὴ φωνή της μοῦλεγε:

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, παιδί μου, καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ, θὰ γίνῃς καλά. Ἔχε τὴν ἐλπίδα σου στὴ Παναγία.

Κι' ὅλο μὲ χάϊδευε... Κι' ὕστερα μοῦλεγε ἕνα σωρὸ ἱστορίες, πότε φανταστικές, μὲ νεράϊδες καὶ μὲ πύργους, καὶ πότε ἀληθινὲς παρμένες ἀπ' τὴ περασμένη τῆ ζωή της.— Πῶς δὲν ἤλθε λοιπὸν τώρα ἡ γιαγιὰ ἀφοῦ εἶμαι ἄρρωστος; Ποῦ εἶνε;

Κοιμᾶται ἡ καϊμένη τὸν αἰώνιό της ὕπνο... Κοιμᾶται κι' ἐπάνω στὸ σπιτάκι - τάφο της μύρια λουλούδια ἀνθίζουν... Κοιμᾶται, καὶ στὸν ὕπνο της ἔμαθε πῶς ἀρρώστησα, καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεό, ὅπως καὶ πρῶτα, νὰ μὲ κάνῃ καλά.

Ἐξόριστος Βασιληᾶς

ΕΥΞΕΙΝΟΥΠΟΛΙΣ—ΑΓΧΙΑΛΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 394]

Πρόκειται περὶ τῶν μεγάλων ἐκείνων συμφορῶν ποῦ μέσα εἰς στιγμὴν καταστρέφουν περιουσίας καὶ ἀρχοντικὰ ὁλόκληρα, μαζὶ μὲ καλύβια καὶ φτωχόσπιτα· ποῦ καταρρίπτουν μεγαλεῖα καὶ γόητρα, καὶ ἰσοπεδώνουν τὰς κορυφὰς τῶν ὑπερηφάνων μὲ τὰς πτέρνας τῶν ταπεινῶν. ποῦ ἀφομοιώνουν μέσα εἰς τὸ χωνευτήριον τῆς θλίψεως κάθε σκληρότητα ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ ὅλας τὰς ζωντανὰς ὑπάρξεις, ἀκόμη καὶ τὰς πλέον ἀντιθέτους.

Πᾶν ὅ,τι κάμνουν ἡ συμφορὲς αὐτὲς μέσα εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμήν, δὲν τὸ καταρθώνουν οἱ προαιώνιοι πόθοι καὶ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα μέσα τῶν σοσιαλιστῶν καὶ ἀναρχικῶν καὶ τῶν τοιούτων ὅλων!

Καὶ μέσα εἰς ἕνα σπιτάκι, ποῦ δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ τὸ διπλανό του, οὔτε κατὰ τὸ μέγεθος, οὔτε κατὰ τὸ σχέδιον, οὔτε κατὰ τὸ κτίσιμο καὶ τὸ ὑλικόν του ἐν γένει, χωρεῖ σήμερον καὶ ζῇ ὁ πρῴην ἄρχοντας Εὐξεινουπολίτης, ὅπως καὶ ὁ παραπλεύρως του γείτονας πρῴην καὶ νῦν μπαλωματής.

Βλέπει ὅμως κανεὶς μέσα εἰς τὴν ἐξευτελιστικὴν αὐτὴν ἀφομοίωσιν τοῦ πτωχικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος καὶ τὴν μοιραίαν ἰσοπέδωσιν τῆς κοινωνικῆς των καταστάσεως, ἐπάνωθεν τῆς ὁποίας ἐπέρασαν οἱ σιδερένιοι τροχοὶ τοῦ ἅρματος τῆς καταστροφῆς, καὶ τόσας ἄλλας εὐγενεῖς ὑπάρξεις, ἀξίας πολὺ καλλιτέρας τύχης καὶ πολὺ ἀνωτέρου ἐνδιαφέροντος.

Δὲν ἠξεύρω πῶς, ἀλλὰ μία ἐξ αὐτῶν μοῦ ἐφάνη ἐκεῖ ὡς μία νέα Ἀνδρομάχη αἰχμάλωτος εἰς γῆν ἐξορίας, ἄλλη δὲ μία ὡραιοτάτη κόρη ὡς ἄλλη Ἰφιγένεια εἰς μίαν νέαν Ταυρίδα.

Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης

Τ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

[παράφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Τάσπρα μαλλιὰ εἶνε τὸ στέμμα
Ποῦ κάθε γέρου μέτωπο στολίζει
Εἶνε τὸ ἅγιο τὸ στεφάνι
Π' ἀκτῖνες ὁλοτρόγυρα σκορπίζει.

Ὦ πόσο μου θυμίζουν τὰ παληὰ
Τάσπρα μαλλιὰ τοῦ γέρου μου πατέρα!
Ὦ τί ὡραῖο ποῦνε γιὰ τὸ νειὸ
Νᾶχῃ κοντά του μιὰ γρηᾶ μητέρα!

Τί θησαυρὸς τὰ ἄσπρα τὰ μαλλιά!
Τί εὐτυχὴς ἂν ἀπὸ τώρα εἶχα,
Ἀφ' οὗ ὅλα τῆς νειότης δὲν ἀξίζουνε
Ὅσο ἀξίζει μία ἄσπρη τρίχα.

Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους

ΜΕΣ' 'ΣΤΕΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Τί ὡραίες κατάλευκες μαργαρίτες! Λὲς κ' εἶχε πέσῃ χιόνι, λὲς κ' εἶτανε ἕνα λευκὸ πουπουλένιο στρῶμα... Μὲ τί χάρι κλείνανε τὰ κεφαλάκια τους, ὅταν ὁ βοριᾶς περνοῦσε ἀπὸ πάνω τους, καὶ ποῦ καὶ ποῦ τοὺς μάδαγε καὶ κανένα φυλλαράκι. Κ' ἐφαντάσθηκα τὰ χέρια μου γεμάτα ἀπὸ αὐτές, λευκές, κατάλευκες μαργαρίτες...

Βρισκόμουνα πάνω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ποῦ ὁ βοριᾶς τἄκανε νὰ τρίζῃ. Ἔσκυψα, ἔσκυψα μὲ πόθο... Κράν! μιὰ μάζα μαργαρίτες ξεκόλλησε. Μὰ στὸ μέρος ποῦμεινε γυμνὸ εἶδα ἕνα πτωματάκι, πτωματάκι πουλιοῦ. Πτωχὸ πουλάκι! Σήκωσα τὸ κεφάλι μου, καὶ εἶδα ἕνα κλωνὶ τοῦ δένδρου σπασμένο καὶ μιὰ φωλίτσα ἔρημη!...

Ἔσκαψα ἕνα λακάκι στὸ χῶμα, κ' ἔχωσα τὸ πουλάκι, καὶ τοῦβαλα γιὰ στρῶμα τὲς μαργαρίτες ποῦχα κόψει.

Μασκῶτ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ

Τοὺς νέους, ἔλεγε, ἤθελε νὰ βλέπῃ νὰ ἐρυθριῶσι μᾶλλον ἢ νὰ ὠχριῶσιν.

Οἱ δὲ φρόνιμοι, ἔλεγεν ὅτι δύνανται νὰ διδαχθῶσι τι μᾶλλον παρὰ τῶν ἀφρόνων ἢ οὗτοι παρ' ἐκείνων. Διότι οἱ μὲν φρόνιμοι ἀποφεύγουσιν οὕτω τὰ λάθη καὶ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀφρόνων, ἐνῷ οἱ ἄφρονες οὐδέποτε δύνανται νὰ μιμηθῶσι τὰ κατορθώματα τῶν φρονίμων.

Τριῶν δέ ποτε πρέσβεων ἀποσταλέντων παρὰ τῶν Ρωμαίων εἰς Βιθυνίαν, ὅν ὁ μὲν ἦτο ποδαγρικός, ὁ δὲ πάσχων τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ τρίτος μωρός, καταγελῶν ὁ Κάτων, εἶπεν ὅτι ἡ ἀποσταλεῖσα πρεσβεία δὲν εἶχε μήτε πόδας, μήτε κεφαλήν, μήτε καρδίαν.

Ὀνειδιζόμενος δὲ παρ' ἀνθρώπου κακοῦ καὶ ἀκολάστου ἀπήντησεν: «Ἄνισος εἶνε ἡ πρὸς σὲ μάχη· διότι σὺ μὲν καὶ λέγεις καὶ ἀκούεις εὐχαρίστως τὰ αἰσχρά, εἰς ἐμὲ δὲ καὶ τὸ λέγειν εἶνε ἀηδὲς καὶ τὸ ἀκούειν ἀσύνηθες.

(Κατὰ τὸν Πλούταρχον) *Χιαβάθας*

ΔΙΑΦΟΡΟΣ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ

Ὅτε ὁ Διογένης, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἀποστρέφετο τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ἔπλυνε μίαν φορὰν τὰ λάχανά του, εἶπεν εἰς τὸν Ἀριστιππον, ὁ ὁποῖος ἄλλως ἐσκέπτετο: «Ἐὰν εἴξευρες νὰ τρώγῃς λάχανα, δὲν θὰ ἐκολάκευες τοὺς μεγάλους».

«Καὶ σύ», ἀπήντησεν ὁ Ἀριστιππος «ἐὰν εἴξευρες νὰ κολακεύῃς τοὺς μεγάλους δὲν θὰ ἔτρωγες λάχανα».

Ἀρίων

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ νεαροῦ Βασιλέως τῆς Πορτογαλίας Μανουὴλ Β' καὶ τῶν φόβων τῶν κατοίκων ἐν Ἱσπανίᾳ, ὁ Μπάμπης Ἄννινος ἠκούσθη ψιθυρίζων μελαγχολικῶς:

— Φαίνεται, ὅτι οἱ νέοι ἄνδρες, δὲν εὐδοκιμοῦν οὔτε κἂν ὡς βασιλεῖς!

Μάρκος Αὐρήλιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνῷ ὁ μικρὸς Γεώργος ἔκαμνε τὴν προσευχήν του, τὸν ἐπείραξεν ὁ μικρότερος ἀδελφός του Μίμης.

Καὶ διακόπτων τὴν προσευχήν του:

— Συγγνώμην, Θεέ μου, μιὰ στιγμὴ νὰ δείρω τὸ Μίμη καὶ θὰ γυρίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυάνη

***

Ἐρωτοῦν τὸν Κουφιοκεφαλάκην:

— Ἄκουσες χθὲς τὸν ὀκταετῆ πιανίστα;

— Ναί, ἀπαντᾷ, ἀλλὰ ὄχι χθές. Τὸν ἄκουσα πρὸ δεκαετίας ποῦ ξαναπέρασε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑνὸς Σμυρναίου

***

Ἡ Κική, ἡ μητέρα της καὶ μερικαὶ φίλαι της δοκιμάζουν μίαν κωμῳδίαν. Αἴφνης ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι ὁ ἰατρός, ἡ δὲ Κική, ἡ ὁποία δὲν ἐννοεῖ νὰ δεχθῇ καμμίαν ἐπίσκεψιν διὰ νὰ μὴν χαλάσουν αἱ δοκιμαί, παραγγέλλει στὴν ὑπηρέτριάν της:

— Πές του πῶς ἡ μαμμὰ εἶνε ἄρρωστη!

Ἐστάλη Ν. Γ. Ζωφίμβεη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 10ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1909, σελ. 386]

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔλαβον μέρος 140, ἐκ τῶν ὁποίων 10 Σύλλογοι. Διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος ὅλων αὐτῶν διετέθησαν ἐν ὅλῳ φύλλα 20,163, εἰς συνδρομητὰς μὲν φύλλα 9,233 ἰσοδυναμοῦντα πρὸς συνδρομὰς 178, εἰς ἀγοραστὰς δὲ φύλλα 10,930 πωληθέντα πρὸς 10 λεπτὰ μόνον καὶ ἑπομένως ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 137 συνδρομάς. Διὰ τοῦ ἐφετεινοῦ λοιπὸν Ξεσπαθώματος προσετέθησαν τρόπον τινὰ 315 συνδρομηταί, καὶ οὕτω διετηρήθη τὸ ἰσοζύγιον, διότι ἄλλοι τόσοι σχεδόν, ὅπως κατ' ἔτος, παρῃτήθησαν.

Εὐχαριστῶ θερμότατα ὅλους τοὺς διαγωνισθέντας, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων βλέπετε κατωτέρω, ἐλπίζω δὲ ὅτι ὁ ΙΑ' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές, θὰ φίσῃ καὶ... περίσσεμα.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἔγγονος Αὐτοκράτορος, φύλλα 2418 (Κορυφαῖος τῶν Μονάδων).

Σύλλογος «Ἀμιλλα», Κωνσταντινουπόλεως, φύλλα 2023 (Κορυφαῖος τῶν Ὑμάδων).

Γλυκοχάραμα, φύλλα 1743. — Σύλλογος «Αὐγὴ» Δημητσάνης, φύλλα 790.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Μαραθωνομάχος, φύλλα 470. — Σύλλογος «Ἑρμῆς» Ἄνδρου, 411. — *Πονεμένη Ψυχή*, 364. — *Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, 363. — *Ἀθανάσιος Διάκος*, 361. — Σύλλογος «Ὡραία Χίος» Ἀλεξανδρείας, 312. — Σύλλογος «Ἑλλὰς» Ἀθηνῶν, 299. — Γεώργιος Α. Σταυρόπουλος, 298. — *Ἡ Λατρευτή μας Σταυροφόρα*, 284. — *Ἀεροναυτοπούλα*, 272. — *Ἡλίου Μαρμαρυγή*, 242. — *Ἐξόριστος Βασιληᾶς*, 240. — *Ναυτόπαις τοῦ Αἰγαίου*, 234. — *Καρδία Ἑλληνίδος*, 216. — *Ὡραία Ἀμαζὼν καὶ Γαληνιαία Θάλασσα*, 211. — Νικόλ. Γρ. Ζουμετίκος, 208. — Μαρία Παπαριστείδου, 208. — Γεωργ. Ι. Χαϊδόπουλος, 176. — *Κῦμα τοῦ Πόντου*, 164. — Πανελλήνιος Ἰωνικὸς Σύλλογος Σμύρνης, 156. — *Τσιγγαρέλα*, 156. — *Νιφάς*, 156. — Πλάτων Ι. Ἐμμανουηλίδης, 156. — *Λάτρις τῆς Ἑλλάδος*, 156. — Παρ. Γ. Ζερβός, 156. — Εὐγενούλα Λεμπεριάδου, 156.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Πανελλήνιος Ἰδέα, φύλλα 153. — *Δαφνοστεφὴς Σημαία*, 153. — Σύλλογος «Ἥως» Πειραιῶς, 147. — *Ἀτλαντικός*, 130. — *Μάρκος Αὐρήλιος*, 125. — *Γολανόλευκη*, 111. — *Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου*, 110. — *Καπέλλο Σαντεκλήρ*, 109. — *Ρεζεντά*, 104. — Δημήτριος Ν. Ἀβραμίδης, 104. — Α. Γ. Βάγκος, 104. — *Μητρικὴ Στοργή*, 104. — *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, 104. — Β. Ι. Καρακαλᾶς, 104. — Εὐτυχία Κ. Μπούρου, 104. — *Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα*, 104. — Δ. Ι. Μαγκριώτης, 104. — *Ἀγνωστος*, 104. — Ἑλένη καὶ Δημ. Ι. Παντερμαλῆ, 104. — *Μαυροθαλασσίτης*, 104. — *Ναύαρχος τῶν Ἀσιανῶν*, 104. — *Φαναριώτης*, 104. — *Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, 97. — *Ὀνειρον τῆς Κύπρου*, 85. — *Ναπολέων Βοναπάρτης*, 83. — *Νεφελληγερέτης Ζεύς*, 82. — *Ἀργεῖφόντης Ἑρμῆς*. 78. — «Πανελλήνιος Φιλελεύθερος Συνδυασμός» Ἀθηνῶν, 78. — *Σεμνὸν Ἴον*, 75. — Χρυσούλα Βεντήρη, 68. — *Δωδωναῖος*, 65. — *Μαραμένο Λουλουδάκι*, 62. — *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, 58. — *Λατρευτὴ Γαλανόλευκη*, 58. — *Ξενητεμένο Πουλί*, 52. — *Φαιδρὸς Ἀδάμας*, 52. — Σύλλογος «Ἀθηνᾶ» Καλαμῶν, 52. — Ἀθαν. Ἀντύπας, 52. — *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, 52. — *Ἰδεολάτρης*, 52. — *Βασιλεὺς τῆς Κολάσεως*, 52. — Κλειὼ Κ. Γαρουφάλη, 52. — Ι. Κ. Γκελιάδης, 52. — Ἀγλαΐα Ι. Γεωργιάδου 52. — *Δάφνης Κλωνάρι*, 52. — *Φοίβη*, 52. — *Πεταχτὴ Νεραϊδούλα*, 52. — Λεων. Κ. Δερτούζος, 52. — Ι. Μ. Ἐνεπεκίδης, 52. — *Παπαρούνα*, 52. — *Ρέμβη*, 52. — Α. Γ. Κατσούλης, 52. — Ἀλεξάνδρα Α. Κουρῆ, 52. — Χαρικλεια Σ. Κωστῆ, 52. — *Ἰωάννα Δ' Ἄρκ*, 52. — *Βασιλεὺς τῶν Ἀδαμάντων*, 52. — *Ζήνων ὁ Κιτιεύς*, 52. — *Ἀπόλλων*, 52. — Ὄλγα Καζιάνη, 52. — *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, 52. — *Μικρὴ Βοσκοπούλα*, 52. — *Ἀργυρόχρουν Κῦμα*, 52. — *Ὕμνος τῆς Κρήτης*, 52. — *Νυμφαία τοῦ Παμίσου*, 52. — *Καύχημα τῆς Ἠπείρου*, 52. — *Κρητικὴ Ἀκρογιαλιά*, 52. — *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, 52. — Φανὴ Μαυρομμάτη, 52. — *Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου*, 52. — Ζαχαρίας Χ. Νεύφυτος, 52. — Ἰωάννα Α. Νικολαΐδου, 52. — Ἰωαν. Α. Οἰκονόμου, 52. — *Πρωτοχόραγμα*, 52. — *Παιδὶ τῆς Ἀγχιάλου*, 52. — *Μεγάλη Ἑλλάς*, 52. — *Μακεδών*, 52. — *Ψευδώνυμον*, 52. — Ἑλένη Α. Ρίγγα, 52. — Σπυρ. Ν. Σπυρίδωνος, 52. — *Καρυᾶτις*, 52. — *Χιώτικο Ἀκρογιάλι*, 52. — *Παμβῶτις*, 52. — Λουκία Σπαθάρη, 52. — *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων*, 52. — *Λεϊλὰ Σουλτάνα*, 52. — *Τὸ Σβυστό μας Καντῆλι*, 52. — Δημ. Χατζόπουλος, 52. — Εὐθυμία Χαραλαμπίδου, 52 — *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, 52. — *Κυκλαμιά*, 52. — Σ. Λαδάτος, 52. — *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, 27. — *Θραυσθεῖσα Καρδία*, 26. — Ἄγγελος Ζέρδας, 26. — Τασία Καρατζᾶ, 26. — *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, 26. — *Γενναιόψυχος Ἑλληνίς*, 26. — Ἀθηνᾶ Μαραβέλια, 26. — *Μέλλουσα Νικήτρια Ἑλλάς*, 26. — *Ἐξαπουσιωμένο Σοῦλι*, 26. — *Ἰδιότροπος Ξανθούλα*, 26. — *Δατρευμένο Ἀφρόκρινο*, 26. — *Ρηγολέττος*, 26. — *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 21. — Κωνσταν. Ἐμ. Χριστοφῆς, 18. — Ἀμαλία Ἀρσένη, 13. — *Λευκὸν Κρῖνον*, 13. — Σπυρ. Καπετανίδης, 13. — Εὐάγγ. Φλόκας, 13. — Π. Ι. Χατζιδάκης, 13.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ ὑποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου του, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγουν, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Προκηρύξεως, ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς προηγούμενα φυλλάδια (σελ. 372 καὶ 396) Τιμοκαταλόγων Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν Βραβευμένων (ὅλων τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' τάξεως Βραβείου), εἶνε δεκαὶ μέχρι 15 Ἰανουαρίου 1911. Ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν στείλῃ ἕως τότε, θὰ μείνουν ἔξω. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ ἄλλοτε φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Σύμπλεγμα διὰ *μιᾶς* μόνον ἕκαστος φωτογραφίας, εἴτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἴτε, ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου, εἴτε ἕλου τοῦ Συμβουλίου ἐν συμπλέγματι. Διὰ πᾶσαν ἐπὶ πλέον φωτογραφίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεθύμει βραβευθεὶς τις Σύλλογος νὰ ἔθη συμπεριλαμβανομένην εἰς τὸ Σύμπλεγμα, πρέπει μετὰ τῆς φωτογραφίας ταύτης νὰποστείλῃ καὶ ποσὸν 5 φράγκων, διὰ τὴν πρόσθετον δαπάνην τῆς τσιγγογραφίας. Οὔτω κάθε βραβευθεὶς Σύλλογος δύναται νὰντιπροσωπευθῇ εἰς τὸ Σύμπλεγμα δι' ὅσων φωτογραφιῶν θέλει, τῆς μιᾶς δωρεὰν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ πληρωμῇ 5 φράγκων δι' ἑκάστην.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἤτοι ἐν [Ε] διὰ κάθε 25 φύλλα. Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων διενεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1910, ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων εἰσέρχεται εἰς τὸ 33ον αὐτῆς ἔτος. — Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ

των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώσεις Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἑν ὅλῳ δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 379.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2αν Νοεμβρίου 1910

ΟΣΟΙ ἔχετε τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ ξεσπαθώσετε, πρέπει νὰ ἑτοιμάζεσθε... Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἀρχίζει τὸ ἔτος μας καὶ ἀπὸ τότε εἶνε καλὸν νὰρχίζῃ καὶ ἡ συνδρομὴ τῶν νέων συνδρομητῶν. Ὅσους ἐγγράφετε μαλίστα πρὸ τῆς 30 Νοεμβρίου, θὰ τοὺς δώσετε καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν Κλήρωσιν. *Τώρα λοιπὸν εἶνε ἡ ἐποχή.*

Καλῶς ἦλθες, *Παλλάς*· διατί ὅμως ἀργῆσες νὰ μοῦ γράψῃς τόσον; Τεμπελιὰ ἐκεῖ, μὰ τεμπελιὰ κ' ἐδῶ;... Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον.

Πάνε καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ὄνειρα τῆς *Ἠχοῦς τῆς Λίμνης*. Τῆς τὰ διέλυσαν, μοῦ γράφει, ὡς νὰ ἦταν... Ἠθνοσυνέλευσις· καὶ τώρα τὴν στέλλουν στὶς Καλόγρηες τῆς Σύρου. Μὲ γειά!

Καὶ σύ, *Κυκλαμιά*, πάρα πολὺν καιρὸν ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς. Ἂς εἶνε ὅμως, ἔγε χάρι, ἀφοῦ μοῦ στέλλῃς τόσα ἑκατομμύρια φιλιά.

Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς, αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἐνεργείας. Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαΐδωνα καὶ ἐχάρη πολύ.

Πρῶτον, *Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, δὲν εἰξεύρω ἂν κινοῦνται τὰ τραπεζάκια· πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ 'πῶ τὴν αἰτίαν; Χαιρετισμοὺς εἰς τὸν *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* καὶ περαστικά.

Ὡραία; ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχω τόπον νὰπαντήσω ἐκτενῶς, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα οἱ ἑξῆς: *Ἐξόριστος Ἀτθίς*, *Φιλέρημος Τρυγών*, *Ἑπτάφωτος Πλειάς*, κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ρεμβασμὸς» καὶ «Στὴν ἀκρογιαλιὰ» τῆς *Μασκώτ*· — Διάφορα τοῦ *Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου*· — «Ἡ ἀξία μιᾶς ὥρας» τοῦ *Μικρομέγα*· — «Τὸ βάπτισμα τῆς κούκλας» καὶ «Φθινοπωρινὴ ἡμέρα» τῆς *Ἐξο-*

ρίστου Ἀτθίδος·—«Τὰ πουλάκια» τοῦ *Αἰγείρου*·—«Ἑωθινός» τῆς *Κυματιζούσης Κυανολεύκου*·—Διάφορα τοῦ *Ρήγα Φερραίου*·—Προβλήματα, παίγνια, παιδικὰ πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ κοινωνία» καὶ «Φθινόπωρον» (ἀτεχνα)·—«Ὁ ἐξ ἀπὸ δῶ» (ἀκατάλληλον)·—«Μεγαλεῖον νυκτός» καὶ «Ἁπλοϊκότης χωρικοῦ» (κοινὰ καὶ γνωστά.)—«Σκέψεις» (τολὺ ἐκτενὲς καὶ εἰς τὸ τέλος ἀκατάλληλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἰγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἰγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ὀμπερόν*, α. (Γ.Κ.) *Ἄνθος Ἀνθέων*, κ. (Δ.Χ.) *Ἄστρον τῶν Μάγων*, κ. (Α.Π.) *Βασιλεὺς τῆς Ρώμης*, α. (Ν.Κ.) *Δαιμόνιον Πνεῦμα*, α. (Γ.Ν.) *Γυφτοπούλα*, κ. (Β.Θ.) *Εὔθυμος Κόρη*, κ. (Σ.Κ.) *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*, κ. *Κῦμα τοῦ Φαλήρου*, α. (Θ.Λ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος*, α. *Βασιλεὺς τῶν Πτηνῶν*, α. *Εὐαίσθητον Ἄνθος*, κ. *Κερκυραϊκὴ Μέλισσα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς· Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, δ λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐκείνης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ὁριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπεδώσαν εἰσέτι οἱ προτείνοντες].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ὁ Ριγολέττος* (0) μὲ *Κάρμεν*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Ρεζεντᾶ*—τὸ *Ἀνδριωμένο Σοῦλι* (0) μὲ *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*, *Δοδωναῖον*, *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, *Παλλάδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (φύλλον ἔστειλα· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Δωδωναῖον* (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις καὶ περιμένω πράγματα καὶ θαύματα!) *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων* (ἡ πρότασίς σου δεκτή·) *Ἀνθρειωμένο Σοῦλι* (ἡ ἀποτυχία, καὶ μάλιστα ἡ πρώτη, δὲν πρέπει νὰ πελπίζῃ· ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ ξαναστείλῃς·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (χαίρω τοῦ ἔγεινες καλά· γράφε μου τώρα συχνότερα·) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα·) *Ρήγαν Φεραῖον* (καὶ σὺ ἐναντίον τῶν μαθηματικῶν; κρίμα!) *Μητρικὴν Στοργήν* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω αὐτὰ τὰ παθήματα νὰ σοῦ γίνουν μαθήματα καὶ νὰ μοῦ στέλλῃς πάλιν τὰς λύσεις σου τακτικά· ἀλλὰ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς!) *Θριαμβεύοντα Μεγαλοϊδεάτην* (εὖγε, μοῦ ἄρεσε πολύ·) *Ἐθνομάρτυρα* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἂς ἐλπίζομεν...) *Ἀπελπιν Ἐλπίδα* (ἔγεινεν ἐξαίρεσις διὰ τὸ ὡραῖον τοῦ πράγματος· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς κάποτε ἀνταλάσσει·) *Μασκώτ*, *Μωρέαν*, *Αἰγειρον* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Νοεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[*Φαίδωνος*]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μαθιόπρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἕκαστον δρ. ᾗ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ᾗ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν ***κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.***

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 18 Δεκεμβρίου.*

516. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος,
Ἄρθρον τὸ δεύτερόν μου,
Τὸ τρίτον δηλητήριον,
Ἅγιος τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ράβδου τοῦ Μωϋσέως

517. Ἀναγραμματισμὸς

Τοῦ σώματός σου μέρος
Θὰ λάβῃ ὄψιν ἄλλη,
Καὶ κακενὸς κακούργου
Δὲν θὰ κοπῇ κεφάλι,
Κι' ἄλλους φυλακισμένους
Θὰ ἰδῇς λευθερωμένους.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ψυχῆς

518. Τονόγριφος

Εἶμαι τέρας φοβερό,
Μὲ τὸν τόνο μου ἀν-μάφισης·
Πόλις δὲ Ἑλληνική,
Ἂν μὲ παροξυτονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πωμενικῆς Φλογέρας

519. Αἴνιγμα

Μὲ τὸ φῶς καὶ μὲ τὸν ἥλιο
Ποῦνε οἱ φίλοι σύντροφοί μου,
Παντοῦ φαίνομαι κ' ἐγώ·
Μὰ μὲ σύννεφά, μὲ σκότος,
Ποῦνε ἄσπονδοι ἐχθροί μου,
Φεύγω ἀμέσως νὰ χαθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τοῦ Ἔθνους

520. Ἐξάγωνον

* * * * = Ὑγρὸν τοῦ σώματος
* * * * * = Πόλις τῆς Σικελίας
* * * * * * = Πόλις ἱερὰ τῶν Τούρκων
* * * * * * * = Ἀρχαία Βασιλόπαις
* * * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * * * = Ἔλλειψις νοῦ.
* * * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης

Καθέτως καὶ ὁριζοντίως ἀναγινώσκονται ταὐτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Δεάκου

521. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 5 8 = Ἐφονεύθη ἐν Τροίᾳ.
2 7 8 5 8 = Μέρος δενδρόφυτον.
3 2 4 8 5 8 = Μέρος τοῦ ποδός.
4 2 6 5 8 = Χρήσιμον Χαρτοποιίας.
5 7 6 2 8 = Εἶδος πλοίου.
6 4 5 3 5 8 = Δόνησις τοῦ ἀέρος.
7 5 8 3 5 8 = Ἐργαλεῖον
8 1 2 = Πόλις τῆς Εὐρώπης

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

522—525. Ἱστορικαὶ Ἐρωτήσεις

Πότε ἐγεννήθησαν καὶ πότε ἀπέθαναν: α' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, β' ὁ Μέγας Πέτρος, γ' ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ δ' ὁ Μέγας Ναπολέων;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριώτου τοῦ Ὁμήρου

526. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἄγριον ζῶον, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἱστορικὴν πόλιν τῆς Χαλκηδικῆς Χερσονήσου:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 2, Ἐκ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος· 3, Πόλις τῆς Ὁλλανδίας· 4, Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος· 5, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 6, Ἀρχαῖος χαρίεις συγγραφεύς· 7, Βρεττανικὴ Νῆσος· 8, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Βουκεφάλου

527. Ἐλλιποσύμφωνον

ιι - ιι - αα - ααι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Ζωῆς

528. Γρῖφος

Πα², Ρᾶς, $\frac{\text{Λτ}}{\text{t}}$ Μ—Δ Λυών.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠλικίας Ἠλικίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 41

419. Μελιγαλὰ (μέλι, γάλα.) — 420. Γεδεῶν (γε, δέ, ὧν.) — 421. Ἕλλην - Ἔλλη.

422

	Ν	Α	Η				
Ω		Ρ		Ρ			
		Ι					
		Σ					
		Τ					
		Ε					
		Ι					
	α	Δ	ο				
ς	α	Η	υ	ν			
ς	ο	Σ	ρ	ο			
η	ο		ή	α			
ς				ς			

423. ***Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.*** (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰριστερᾶ.) — 424 - 426. 1, *Ἄλογο* (γιΑΔΟ Γῶ...) 2, *Ὄγος* (Ἀργυρῶ ΝΟΣ τιμα...) 3, (*Ἀξ* Ἐξαφνα...)—427-431. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Ν: *νοῦς, ναός, κρίνος, οἶνος, Σόλων.* — 432-433. 1, Ἀσαφὲς τὸ μέλλον. 2, Μελέτη τὸ πᾶν. — 434. *Ἐν τῷ Ἅδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια* (Ἐν τὸ α δι' οὐκ - ἐς τί μὲ τᾶ Ντ - α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀναβληθείσης ἐπ' ἀόριστον τῆς μεταθέσεώς μου, θὰ μείνω καὶ πάλιν ἐν Ἀθήναις.— *Ριγολέττος* (Ἰάκωβος Κηφεζέζης). *(Γ', 220)*

Τοποθετηθεὶς εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Λαρίσσης, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τοὺς ἐκεῖ φίλους τῆς «Διαπλάσεως». — *Ἑλληνόπαις* [Γ. Ἰατρίδης). *(Γ', 221)*

Αἱ ἀποστολαὶ χρημάτων πρὸς τὴν Διαπλασιακὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ Ἑνωτικὸν Συνδυασμὸν ν' ἀποστέλλωνται: Θεμιστοκλῆ Λυκιαρδόπουλον (*Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς*, ἀρχηγὸς ἑνωτικῶν) Βόλον P. R.

Μικρομέγα, τὰ θερμά μας συλλυπητήρια γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος προσφιλοῦς σου.. σκληροῦ!!! — *Ἰδιότροπος Ξανθούλα, Μασκώτ, Λεοντόκαρδος Ἕλλην.* *(Γ', 223)*

Ἀριστοῦχος τοῦ *Ἀρσακείου*, ἔχουσα παιδαγωγικὴν μόρφωσιν καὶ ἄσκησιν, ζητεῖ παρηδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(25 λεπτὰ τὸ ψευδώνυμον)

Μητρικὴ Στοργή, Πανελλήνιος Πόθος.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2020.